

**ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
ΝΟΜΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ**

**Αριθμός Γνωμοδότησης : 155/2016
ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
ΤΜΗΜΑ Α΄
Συνεδρίαση της 8^{ης} Ιουνίου 2016**

Σύνθεση :

Πρόεδρος : Ανδρέας Χαρλαύτης, Αντιπρόεδρος του Ν.Σ.Κ.

Μέλη : Ανδρέας Ανδρουλιδάκης, Στυλιανή Χαριτάκη, Ευφροσύνη Μπερνικόλα, Κωνσταντίνος Κηπουρός, Ελένη Πασαμιχάλη, Πέτρος Κωνσταντινόπουλος, Γεώργιος Βαμβακίδης, Νομικοί Σύμβουλοι του Κράτους.

Εισηγήτρια : Εμμανουέλα Πανοπούλου, Πάρεδρος Ν.Σ.Κ.

Αριθμός Ερωτήματος : Το υπ' αριθ. πρωτ. 2/30620/0025/18-4-2016 έγγραφο του Υπουργείου Οικονομικών/ Γενική Γραμματεία Δημοσιονομικής Πολιτικής/ Γενικό Λογιστήριο του Κράτους/ Γενική Δ/ση Θησαυροφυλακίου και Δημοσίου Λογιστικού/ Διεύθυνση Κίνησης Κεφαλαίων, Εγγυήσεων και Δανείων.

Περίληψη Ερωτήματος : Ερωτάται εάν επιτρέπεται ο Υπουργός Οικονομικών α) υπό την ιδιότητα του εγγυητή, να παράσχει, με βάση το νομικό πλαίσιο που διέπει την εγγυητική του ευθύνη (ν.2322/1995), την εγγύησή του στην εταιρεία «Διεθνής Αερολιμένας Αθηνών Α.Ε.»(ΔΑΑ ΑΕ) για κάλυψη της τυχόν ζημίας, μελλοντικής και υπό αίρεση, που θα προκύψει από την πώληση των μετοχών της τράπεζας «Attica Bank», μέχρι του μέγιστου ποσού των 9,9 εκατομμυρίων ευρώ και β) υπό την ιδιότητα του μετόχου, να υπογράψει, με βάση το νομικό πλαίσιο που διέπει την ευθύνη του μετόχου(ν. 2190/1920) και εκπροσωπώντας το Ελληνικό Δημόσιο στις γενικές συνελεύσεις της εταιρείας, την επιστολή Συναίνεσης και Παραίτησης της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων(ΕΤΕπ), με

την οποία ζητείται η κάλυψη της τυχόν ζημίας που θα προκύψει από την πώληση των μετοχών λόγω της συμμετοχής του ΔΑΑ Α.Ε. στην αύξηση του μετοχικού κεφαλαίου της τράπεζας «Attica Bank».

Επί του παραπάνω ερωτήματος το Α' Τμήμα του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους γνωμοδότησε ως ακολούθως:

Ι. Ιστορικό

Από το έγγραφο του ερωτήματος και τα λοιπά στοιχεία του φακέλου προκύπτουν τα ακόλουθα :

1.α. Με βάση τις διατάξεις του Ν. 2322/95, άρθρο 1 παρ.1 (ΦΕΚ Α' 143/12-07-1995), όπως έχουν τροποποιηθεί και ισχύουν, δίδεται η δυνατότητα στον Υπουργό Οικονομικών με απόφασή του και ύστερα από τη σύμφωνη γνώμη τριμελούς Διυπουργικής Επιτροπής, να παρέχει την εγγύηση του Ελληνικού Δημοσίου (ΕΔ) σε ημεδαπά ή αλλοδαπά πιστωτικά ιδρύματα για την κάλυψη δανείων, εγγυητικών επιστολών και πιστώσεων που χορηγούν μεταξύ άλλων και προς νομικά πρόσωπα δημόσιου ή ιδιωτικού δικαίου.

β. Στη βάση του ως άνω νομοθετικού πλαισίου ο Διεθνής Αερολιμένας Αθηνών Α.Ε. (ΔΑΑ ΑΕ), ανώνυμη εταιρεία με μέτοχο το ΕΔ κατά ποσοστό 25%, έλαβε, το 1996, δάνειο από την Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων (ΕΤΕπ) ύψους €997.019.168,33 υπό την εγγύηση του ΕΔ, η εκταμίευση του οποίου πραγματοποιήθηκε την περίοδο 1996 - 2001, με σκοπό την κατασκευή, ανάπτυξη και λειτουργία του διεθνούς αεροδρομίου στα Σπάτα. Το 2009, το ανεξόφλητο υπόλοιπο ύψους €800.464.832 διαιρέθηκε σε δύο μέρη, η εγγύηση δε του ΕΔ περιορίστηκε δυνάμει της αριθ. 2/5825/0025/05.06.09 (Β' 1234) απόφασης του Υπουργού Οικονομικών, στο δεύτερο μέρος αυτού και για ποσό ύψους €438.626.204,26.

γ. Σύμφωνα με τους ειδικότερους όρους που περιλαμβάνονται στα Χρηματοδοτικά Έγγραφα του δανείου (άρθρο 13.1 της Σύμβασης Λογαριασμών) που υπεγράφησαν μεταξύ του ΔΑΑ ΑΕ και της ΕΤΕπ, ο ΔΑΑ ΑΕ δύναται να επενδύει τα προερχόμενα από το εν λόγω δάνειο διαθέσιμά του αποκλειστικά σε «Εγκεκριμένες Επενδύσεις», όπως αυτές μνημονεύονται στο σχετικό Ορισμό της Σύμβασης Υπολογισμών και Προβλέψεων, στον οποίο όμως δεν συμπεριλαμβάνονται οι επενδύσεις σε μετοχές. Περαιτέρω, σύμφωνα με τις

διατάξεις της Δανειακής Σύμβασης, η αθέτηση ή η μη συμμόρφωση του ΔΑΑ ΑΕ με τις συμβατικές υποχρεώσεις που έχει αναλάβει με βάση τα Χρηματοδοτικά Έγγραφα, η οποία δεν αποκαθίσταται εντός 30 ημερών από την ημερομηνία κατά την οποία γνωστοποιείται στον ΔΑΑ ΑΕ, αποτελεί Γεγονός Αθέτησης Υποχρέωσης με πιθανή συνέπεια την καταγγελία της δανειακής σύμβασης.

2. Στις 30-12-2015 συνήλθε η Έκτακτη Γενική Συνέλευση των Μετόχων του ΔΑΑ ΑΕ, στην οποία συμμετείχαν διά κοινού εκπροσώπου τους το ΕΔ και το ΤΑΙΠΕΔ, τα οποία κατέχουν ποσοστό 55% των μετοχών της ανωτέρω εταιρείας (25% το ΕΔ και 30% το ΤΑΙΠΕΔ). Στην Έκτακτη αυτή Γενική Συνέλευση αποφασίστηκε ομόφωνα η συμμετοχή του ΔΑΑ ΑΕ στην αύξηση του μετοχικού κεφαλαίου της Attica Bank, με το ποσό των 9,9 εκατομμυρίων ευρώ για την κάλυψη των κεφαλαιακών της αναγκών. Το ποσό αυτό καταβλήθηκε την ίδια ημέρα, καταληκτική ημερομηνία εκδήλωσης ενδιαφέροντος συμμετοχής στην αύξηση του μετοχικού κεφαλαίου της Attica Bank, η οποία είναι μία ιδιωτική, μη συστημική, τράπεζα.

Στη συνέχεια, στις 8-1-2016, ο ΔΑΑ ΑΕ ενημέρωσε ως όφειλε εγγράφως, σύμφωνα με το άρθρο 13.3 της Σύμβασης Λογαριασμών την ΕΤΕπ, ζητώντας τις απόψεις της και προς διασφάλιση της τήρησης των οριζόμενων στα Χρηματοδοτικά Έγγραφα υποχρεώσεών του. Η ΕΤΕπ, στις 23-2-2016, παρείχε μεν τη συγκατάθεσή της για την εν λόγω μη επιτρεπόμενη επένδυση, δεδομένου ότι η εν λόγω ενέργεια δεν συμπεριλαμβάνεται στις οριζόμενες από τη Σύμβαση Υπολογισμών και Προβλέψεων Εγκεκριμένες Επενδύσεις, έθεσε όμως συγκεκριμένες προϋποθέσεις, που κατά κύριο λόγο αναφέρονται στο ΕΔ ως εγγυητή της δανειακής σύμβασης.

Κατόπιν των ανωτέρω πραγματοποιήθηκε συνάντηση στα γραφεία της ερωτώσας Υπηρεσίας με τη συμμετοχή εκπροσώπων του ΔΑΑ ΑΕ και των εμπλεκόμενων φορέων από πλευράς Υπουργείου Οικονομικών (Δ/νση Δημόσιας Περιουσίας, ΟΔΔΗΧ και Κεντρική Μονάδα Κρατικών Ενισχύσεων) για συντονισμό των ενεργειών αποκατάστασης της συγκεκριμένης αθέτησης και εξεύρεση εναλλακτικών προτάσεων, πέραν της προτεινόμενης από την ΕΤΕπ λύσης. Οι εν λόγω προτάσεις, οι οποίες τέθηκαν προς έγκριση στην ΕΤΕπ δεν έγιναν αποδεκτές. Ακολούθως, η ΕΤΕπ, θεωρώντας ότι η επιπλέον ανάληψη υποχρέωσης παροχής εγγύησης, κατά μέγιστο ποσό 9,9 εκ ευρώ, αποτελεί παρεπόμενο της αρχικά παρασχεθείσας εγγύησης, παρόλο που, κατά την

άποψη της Υπηρεσίας, κάτι τέτοιο δεν προκύπτει ρητά από τα συμβατικά κείμενα, απέστειλε την 22-3-2016 «Επιστολή Συναίνεσης και Παραίτησης» (Waiver and Consent Letter), προκειμένου να συνυπογραφεί από εκπρόσωπο της ΕΤΕπ, τον Υπουργό Οικονομικών, ως εγγυητή του δανείου, καθώς και από τον ΔΑΑ ΑΕ (δανειολήπτη) σύμφωνα με την οποία:

- Η ΕΤΕπ παρέχει την έγκρισή της για την αγορά των μετοχών της Attica Bank από το ΔΑΑ ΑΕ και παραιτείται των δικαιωμάτων που της παρέχουν τα συμβατικά κείμενα στην περίπτωση Γεγονότος Αθέτησης Υποχρέωσης για την εν λόγω αγορά.

- Το ΕΔ αναλαμβάνει την υποχρέωση - δέσμευση να καλύψει, καταβάλλοντας στην εταιρεία και συγκεκριμένα στο Λογ/σμό Εισπράξεων αυτής, είτε το ύψος του ποσού μιας ενδεχόμενης ζημίας από μελλοντική πώληση των μετοχών σε τιμή χαμηλότερη της τιμής αγοράς τους είτε το συνολικό ποσό της αγοράς τους (9,9 εκ. €), σε περίπτωση τυχόν αναδιάρθρωσης, πτώχευσης, εκκαθάρισης της Attica Bank ή εφόσον επέλθει κάποιο άλλο πιστωτικό γεγονός, συνεπεία των οποίων ο ΔΑΑ ΑΕ δεν κατορθώσει να πωλήσει τις μετοχές της τράπεζας.

Η ως άνω συναίνεση της ΕΤΕπ παρέχεται υπό την προϋπόθεση πλήρωσης ορισμένων ρητά προσδιοριζόμενων προϋποθέσεων. Συγκεκριμένα, το ΕΔ ως εγγυητής, θα πρέπει να προσκομίσει στην ΕΤΕπ, μέσα στην οριζόμενη προθεσμία, στοιχεία από τα οποία να προκύπτει ότι οι αρμόδιες Υπηρεσίες της Ευρωπαϊκής Επιτροπής επιβεβαιώνουν τη συμβατότητα με τη νομοθεσία της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τις κρατικές ενισχύσεις της προβλεπόμενης από την εν λόγω Επιστολή Συναίνεσης και Παραίτησης δέσμευσής του. Επιπλέον αυτού, επισημαίνεται από την ΕΤΕπ ότι η παροχή της συναίνεσης στην εν λόγω αγορά και η παραίτηση της ΕΤΕπ από τα συμβατικά της δικαιώματα ανακαλούνται αυτόματα, και θεωρείται ότι δεν παρασχέθηκαν εξαρχής εφόσον ο ΔΑΑ ΑΕ προβεί σε νέα αγορά μετοχών της Attica Bank ή συμμετάσχει σε τυχόν μελλοντική ανακεφαλαιοποίηση της εν λόγω τράπεζας καθώς επίσης και στην περίπτωση κατά την οποία οι αρμόδιες Υπηρεσίες της Ευρωπαϊκής Επιτροπής κρίνουν ότι η δέσμευση που καλείται να αναλάβει το ΕΔ δεν είναι συμβατή με το ενωσιακό δίκαιο περί ανταγωνισμού.

Ο ΔΑΑ ΑΕ έχει ήδη προβεί στην υπογραφή της ανωτέρω Επιστολής Συναίνεσης και Παραίτησης, και με το από 22-3-2016 έγγραφό του καλεί και το ΕΔ, ως εγγυητή, να προβεί στην αντίστοιχη ενέργεια.

Επί της ανωτέρω πρόσκλησης η Υπηρεσία εισηγήθηκε αρνητικά, με το οπτό 24-3-2016 ενημερωτικό σημείωμά της, θεωρώντας ότι η πρόταση της ΕΤΕπ δεν απορρέει από τις ήδη ανειλημμένες, με βάση τα συμβατικά κείμενα, δεσμεύσεις του Εγγυητή και ότι κατά συνέπεια συνιστά νέα εγγύηση, που επαυξάνει την εγγυητική ευθύνη του ΕΔ, αφού με βάση το ισχύον νομοθετικό πλαίσιο που διέπει την εγγυητική ευθύνη του Δημοσίου (Ν.2322/95 άρθρο 1) ο Υπουργός Οικονομικών δεν επιτρέπεται να παράσχει την ως άνω δέσμευση, υπό τη μορφή εγγύησης.

Αρνητική επίσης θέση για τη δυνατότητα του Υπουργού Οικονομικών, ως μετόχου του ΔΑΑ ΑΕ, να παράσχει την ως άνω δέσμευση διατύπωσε και η αρμόδια Μονάδα Αποκρατικοποιήσεων και Διαχείρισης Κινητών Αξιών (ΜΑΔΚΑ) του Υπουργείου Οικονομικών από την οποία ζητήθηκε η γνώμη, θεωρώντας «ότι οποιαδήποτε τέτοια δέσμευση του μετόχου για κάλυψη ζημιών της εταιρείας από συναλλακτικές της δραστηριότητες, εκφεύγει των ορίων των υποχρεώσεων του μετόχου, προσδίδοντάς του την ιδιότητα του εγγυητή». Και τούτο γιατί, με βάση το θεσμικό πλαίσιο περί ανωνύμων εταιρειών (Ν. 2190/1920, ΦΕΚ Α' 144/30.06.1920) όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει και συγκεκριμένα το άρθρο 1 αυτού, η εταιρεία Διεθνής Αερολιμένας Αθηνών είναι κεφαλαιουχική εταιρεία με νομική προσωπικότητα και οικονομική και οργανωτική αυτοτέλεια. Για τα χρέη της εταιρείας ευθύνεται η ίδια με την περιουσία της, ενώ οι μέτοχοί της ευθύνονται μέχρι το ποσοστό συμμετοχής τους στο μετοχικό κεφάλαιο αυτής. Η επιβάρυνση των μετόχων από ζημιογόνες οικονομικές πράξεις της, τις οποίες διενεργεί για λογαριασμό της, γίνεται με έμμεσο τρόπο μέσω της μείωσης των ιδίων κεφαλαίων της, τα οποία σύμφωνα με τις γενικά παραδεκτές αρχές της λογιστικής αντιπροσωπεύουν το μέρος της αξίας του ενεργητικού της που ανήκει στους μετόχους. Πέραν αυτού, οι μοναδικές περιπτώσεις κατά τις οποίες επαφίεται στην κρίση των μετόχων, ως εχόντων έννομο συμφέρον, η παροχή πρόσθετης ρευστότητας στην εταιρεία, μνημονεύονται στις διατάξεις των άρθρων 47 και 48 του ανωτέρω νόμου, σύμφωνα με τις οποίες οι μέτοχοι μπορούν να παράσχουν πρόσθετη ρευστότητα στην εταιρεία ή να αποφασίσουν τη λύση της μόνο στην περίπτωση κατά την οποία τα ίδια κεφάλαια της εταιρείας λόγω συσσωρευμένων ζημιών έχουν καταστεί μικρότερα του 1/2 ή του 1/10 του μετοχικού της κεφαλαίου, αντιστοίχως.

Κατόπιν των ανωτέρω, η ερωτώσα υπηρεσία υπέβαλε το ερώτημα που αναφέρεται στην αρχή, προς αποσαφήνιση του ζητήματος της αρμοδιότητας από πλευράς Δημοσίου, ως εγγυητή ή/και ως μετόχου, να παράσχει στην ΕΤΕπ, με βάση το ισχύον νομοθετικό πλαίσιο, τη ζητούμενη εγγύηση, υπογράφοντας την Επιστολή Συναίνεσης και Παραίτησης. Η αποσαφήνιση του ζητήματος αυτού κρίνεται αναγκαία προς αποφυγή δυσμενών δημοσιονομικών συνεπειών που ενδέχεται να επέλθουν, όπως ενδεικτικά, κήρυξη ως άμεσα απαιτητού του συνολικού ποσού του δανείου αρχικά από την εταιρεία και εν συνεχεία λόγω αδυναμίας από τον εγγυητή ΕΔ, ενεργοποίηση των ρητρών σταυροειδούς αθέτησης υποχρεώσεων που περιλαμβάνονται και στα υπόλοιπα χορηγηθέντα από την ΕΤΕπ δάνεια, με αποτέλεσμα να καταστεί απαιτητό το σύνολο του δανειακού χαρτοφυλακίου της Τράπεζας, πιθανή διακοπή της χρηματοδότησης της χώρας από την ΕΤΕπ έως την οριστική επίλυση του ζητήματος κλπ.

II. Νομοθετικό πλαίσιο

1. 1. Στα άρθρα 1 και 5 του ν.2322/1995 « Παροχή της εγγύησης του Ελληνικού Δημοσίου για τη χορήγηση δανείων και πιστώσεων και άλλες διατάξεις» (Α' 143), όπως ισχύει, ορίζονται τα εξής:

Άρθρο 1

«1. Επιτρέπεται στον Υπουργό Οικονομικών να παρέχει με απόφασή του, που εκδίδεται μετά από σύμφωνη γνώμη τριμελούς Διυπουργικής Επιτροπής που συνιστάται με τις διατάξεις του άρθρου 5 του παρόντος νόμου, την εγγύηση του Ελληνικού Δημοσίου σε ημεδαπές ή αλλοδαπές τράπεζες, ημεδαπούς ή αλλοδαπούς χρηματοπιστωτικούς οργανισμούς ή οίκους, ημεδαπούς ή αλλοδαπούς τεχνικούς οίκους, ημεδαπές ή αλλοδαπές εταιρίες χρηματοδοτικής μίσθωσης και εταιρίες γενικά, στο Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων, στο Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο και Οργανισμούς Δημοσίου Δικαίου, καθώς και σε ξένες Κυβερνήσεις: α. Για την κάλυψη δανείων, εγγυητικών επιστολών και πιστώσεων που χορηγούν προς: αα. Ημεδαπά πιστωτικά ιδρύματα, το Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων, το Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο, Ν.Π.Δ.Δ., Κρατικά Νομικά Πρόσωπα Ιδιωτικού Δικαίου, Δημόσιες Επιχειρήσεις γενικά, Ασφαλιστικούς Οργανισμούς και Ταμεία, Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης και Ανώνυμες Εταιρίες. ββ.... γγ... β. Για την κάλυψη υποχρεώσεων είτε Ανώνυμων Εταιριών, των οποίων οι μετοχές ανήκουν στο Ελληνικό Δημόσιο κατά

εκατό τοις εκατό (100%) ή κατά απόλυτη πλειοψηφία, είτε άλλων επιχειρήσεων και οργανισμών που ανήκουν στο δημόσιο τομέα γ... 2...3. 4... .

Άρθρο 5

1. Συνιστάται Τριμελής Διυπουργική Επιτροπή από τους Υπουργούς Εθνικής Οικονομίας, Οικονομικών και τον Υπουργό που εποπτεύει τον υπό δανειοδότηση ή πιστοδότηση φορέα. 2. Η Επιτροπή: α. Εξετάζει τα θέματα χορήγησης δανείων, εγγυητικών επιστολών και πιστώσεων με την εγγύηση του Ελληνικού Δημοσίου, αξιολογεί τη σκοπιμότητα παροχής της από οικονομικής και κοινωνικής πλευράς στα πλαίσια των αποφάσεων του Υπουργικού Συμβουλίου, της Κυβερνητικής Επιτροπής και γενικά στα πλαίσια της ασκούμενης οικονομικής πολιτικής και αποφασίζει ομόφωνα για την παροχή της σύμφωνης γνώμης στον Υπουργό Οικονομικών. β... γ. ... 3. ... 4... 6... 7... 8. ...

2. Α. Στο άρθρο πρώτο του ν. 2338/1995 « Κύρωση Σύμβασης Ανάπτυξης του νέου Διεθνούς Αεροδρομίου της Αθήνας στα Σπάτα, ίδρυση της εταιρίας "Διεθνής Αερολιμένας Αθηνών Α.Ε.", έγκριση περιβαλλοντικών όρων και άλλες διατάξεις» (Α' 202) ορίζεται ότι: « Κυρώνεται και αποκτά ισχύ νόμου η "Σύμβαση Ανάπτυξης Αεροδρομίου" που υπογράφηκε στην Αθήνα στις 31 Ιουλίου 1995 μεταξύ του Ελληνικού Δημοσίου αφ' ενός και αφ' ετέρου των εταιριών Hochtief Aktiengesellschaft vorm. Helfmann, ABB Calor Emag Schaltanlagen AG, H. Krantz-TkT GmbH και Flughafen Athen - Spata Projektgesellschaft mbH, κάθε μία αποκαλούμενη "Μέλος της Κοινοπραξίας" και συλλογικά τα Μέλη της Κοινοπραξίας", σχετικά με τη δημιουργία του νέου Διεθνούς Αερολιμένα των Αθηνών».

Β. Περαιτέρω, στο **άρθρο τρίτο** του ίδιου νόμου ορίζεται ότι: «1. Ιδρύεται νομικό πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου με τη μορφή ανώνυμης εταιρείας, έδρα το Δήμο Σπάτων και επωνυμία «Διεθνής Αερολιμένας Αθηνών Α.Ε.» Η Εταιρεία αυτή είναι κοινής ωφέλειας, λειτουργεί σύμφωνα με τους κανόνες της ιδιωτικής οικονομίας, δεν υπάγεται στον ευρύτερο δημόσιο τομέα και δεν εφαρμόζονται σε αυτήν οι διατάξεις που διέπουν τις εταιρείες που άμεσα ή έμμεσα ανήκουν στο Δημόσιο. Η Εταιρεία αυτή διέπεται από τον παρόντα νόμο και συμπληρωματικά από τις διατάξεις του κ.ν. 2190/1920. 2 Εγκρίνεται το από 31 Ιουλίου 1995 Καταστατικό της Εταιρείας της προηγούμενης παραγράφου που έχει ως εξής... **Άρθρο 28.1.** Λύση: Η Εταιρεία λύεται : (α) με τη λήξη της

διάρκειας της (β)με απόφαση της Γενικής Συνέλευσης που λαμβάνεται με ποσοστό απαρτίας ενενήντα τοις εκατό (90%)των ψήφων που παρίστανται και εκπροσωπούνται σ' αυτήν και (γ)κατά την κήρυξη της Εταιρίας σε κατάσταση πτώχευσης, όπως ορίζει το άρθρο 47 του κ.ν. 2190/1920. **28.2. Απώλεια κεφαλαίου:** Σε περίπτωση που το σύνολο των ιδίων κεφαλαίων της Εταιρείας, όπως προσδιορίζονται στο υπόδειγμα ισολογισμού που προβλέπεται από το άρθρο 42ν του κ.ν. 2190/1920, γίνει κατώτερο από το ήμισυ ($1/2$) του μετοχικού κεφαλαίου, το Διοικητικό Συμβούλιο είναι υποχρεωμένο, το ταχύτερο δυνατόν αφότου έλαβε γνώση η Εταιρεία του γεγονότος αυτού και σε κάθε περίπτωση το αργότερο μέσα σε έξι (6) μήνες από τη λήξη της χρήσης μέσα στην οποία επήλθε το γεγονός αυτό, να συγκαλέσει τη Γενική Συνέλευση που θα αποφασίσει (με τη διαδικασία του άρθρου 28.1 (β) του παρόντος) τη λύση ή μη της Εταιρείας...**Άρθρο 31** «Σύγκρουση: Σε περίπτωση αμφιβολίας ή διαφοροποίησης μεταξύ των διατάξεων του κ.ν. 2190/1920, η βούληση είναι να υπερισχύσουν οι διατάξεις του Καταστατικού αυτού και κατά συνέπεια οι μέτοχοι θα ασκούν όλα τα δικαιώματα ψήφου ή άλλα δικαιώματά τους και εξουσίες που τους ανήκουν, έτσι ώστε να εφαρμόζουν τις διατάξεις του καταστατικού αυτού και περαιτέρω, εάν χρειασθεί, θα προβαίνουν σε κάθε απαραίτητη τροποποίηση του Καταστατικού αυτού».

Γ. Τέλος, στο άρθρο 22.2.1 της αυτής ως άνω Σύμβασης ορίζονται τα εξής:

22.2.1. Το Ελληνικό Δημόσιο για τη χρηματοδότηση, που θα παρέχει η Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων για τη μελέτη, κατασκευή, θέση σε λειτουργία ή/και ολοκλήρωση του Αεροδρομίου, θα παράσχει (όταν του το ζητηθεί από την Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων) στην Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων, μία η περισσότερες μακροπρόθεσμες εγγυήσεις χρεών [ουσιαστικώς κατά τον τύπο που αναφέρεται στο Παράρτημα 21, Τμήμα 1 (Εγγύηση ΕΤΕπ)] και απόφαση του Υπουργού Οικονομικών σε σχέση με αυτές [ουσιαστικώς κατά τον τύπο του Παραρτήματος 21 Τμήματος 2 (Απόφαση του Υπουργού Οικονομικών)], που θα δημοσιευθεί στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως. Το ανώτατο συνολικό όριο ευθύνης του Ελληνικού Δημοσίου σύμφωνα με τις εν λόγω εγγυήσεις ή κατ' εφαρμογή τους, ουδέποτε θα υπερβεί το πενήντα τοις εκατό του συνολικού κόστους (όπως αυτό θα υπολογιστεί με συμφωνία μεταξύ του Ελληνικού Δημοσίου και της Εταιρείας Αεροδρομίου όταν θα δοθεί η σχετική

εγγύηση) της μελέτης, κατασκευής, θέσης σε λειτουργία και ολοκλήρωσης του αεροδρομίου.

3. Στο άρθρο 45 του ν. 3756/2009 « Σύστημα Άυλων Τίτλων, διατάξεις για την Κεφαλαιαγορά, φορολογικά θέματα και λοιπές διατάξεις» (Α'53) ορίζονται τα εξής: «Κυρώνεται δια του παρόντος η από 5.3.2009 Σύμβαση μεταξύ του Ελληνικού Δημοσίου και της εταιρείας με την επωνυμία Διεθνής Αερολιμένας Αθηνών Ανώνυμη Εταιρεία (καλούμενης εφεξής: Η "Εταιρεία Αεροδρομίου"), το περιεχόμενο της οποίας έχει ως εξής: "Το άρθρο 22.2.2 της Σύμβασης Ανάπτυξης Αεροδρομίου που υπεγράφη την 31.7.1995 στην Αθήνα μεταξύ του Ελληνικού Δημοσίου, αφ' ενός, και, αφ' ετέρου, των εταιρειών με τις επωνυμίες: (α) και κυρώθηκε με το νόμο 2338/1995 (ΦΕΚ Α' 202/14.9.1995), όπως έχει τροποποιηθεί διαδοχικά στις 20.7.2000, 29.6.2007 και 19.6.2008, τροποποιείται ως εξής στην ελληνική και αγγλική γλώσσα: "Για την παροχή κάθε τέτοιας εγγύησης το Ελληνικό Δημόσιο θα εισπράττει από την Εταιρεία Αεροδρομίου ετήσια προμήθεια αδρανείας καταβλητέα ανά τρίμηνο προκαταβολικά που θα ανέρχεται σε μισό επί τοις εκατό (0,5%) κατ' έτος επί του εκάστοτε ανωτάτου ορίου για το οποίο θα ευθύνεται το Ελληνικό Δημόσιο, σύμφωνα με τη σχετική εγγύηση ή κατ' εφαρμογή της (σε σχέση τόσο με αναληφθέντα όσο και με μη αναληφθέντα ποσά....Με εξαίρεση όσων τροποποιούνται παραπάνω δια του παρόντος και των από 20.7.2000, 29.6.2007 και 19.6.2008 τροποποιήσεων της, το κείμενο της Σύμβασης Ανάπτυξης Αεροδρομίου (ΣΑΕ) παραμένει εν ισχύει, όπως αυτή υπεγράφη στις 31.7.1995.»

4. Περαιτέρω με την αριθμ. 2/5825/0025 (ΦΕΚ Β 1234/23.06.2009) απόφαση του Υφυπουργού Οικονομικών «Παροχή της Εγγύησης του Ελληνικού Δημοσίου στην Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων για κάλυψη δανείου ποσού Ευρώ 438.626.204,26 του Διεθνούς Αερολιμένα Αθηνών Α.Ε.», που εκδόθηκε κατόπιν της υπ' αριθμ. 26/28.5.2009 απόφασης της Διυπουργικής Επιτροπής του άρθρου 5 του ν. 2322/1995, με την οποία παρασχέθηκε η σύμφωνη γνώμη της στον Υπουργό Οικονομικών για την παροχή της εγγύησης του Ελληνικού Δημοσίου και της από 18.12.2008 απόφασης του Δ.Σ. της ανωτέρω εταιρείας, με την οποία εγκρίνεται αναδιάρθρωση της υφιστάμενης χρηματοδότησης από την Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων, ορίστηκαν τα εξής:..

«Ι. Παρέχουμε την εγγύηση του Ελληνικού Δημοσίου στην Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων για ποσό ύψους Ευρώ 438.626.204,26 πλέον τόκων και λοιπών

επιβαρύνσεων, το οποίο οφείλεται δυνάμει σύμβασης δανείου, που είχε αρχικά υπογραφεί στις 14.6.1996 σύμφωνα με το άρθρο 22.2.1 της Σύμβασης Ανάπτυξης Αεροδρομίου που κυρώθηκε με το νόμο 2338/1995, μεταξύ της Ανώνυμης Εταιρείας "ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΕΡΟΛΙΜΕΝΑΣ ΑΘΗΝΩΝ Α.Ε." και της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, και η οποία (σύμβαση δανείου) τροποποιήθηκε και επαναδιατυπώθηκε στο πλαίσιο αναδιάρθρωσης των δανειακών υποχρεώσεων της Ανώνυμης Εταιρείας "ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΕΡΟΛΙΜΕΝΑΣ ΑΘΗΝΩΝ Α.Ε.", δυνάμει συμπληρωματικής σύμβασης που υπεγράφη την 19.12.2008 μεταξύ της Ανώνυμης Εταιρείας "ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΕΡΟΛΙΜΕΝΑΣ ΑΘΗΝΩΝ Α.Ε." και της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων (η "Σύμβαση Δανείου"). Με την εγγύηση αυτή το Ελληνικό Δημόσιο αναλαμβάνει την υποχρέωση να καλύψει τις υποχρεώσεις της Ανωνύμου Εταιρείας "ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΕΡΟΛΙΜΕΝΑΣ ΑΘΗΝΩΝ Α.Ε." από τη Σύμβαση Δανείου, σύμφωνα με το κείμενο σύμβασης εγγύησης που ακολουθεί και η οποία σύμβαση εγγύησης θα υπογραφεί μεταξύ του Ελληνικού Δημοσίου ως εγγυητή και της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων ως δανείστριας:

Η ΠΑΡΟΥΣΑ ΣΥΜΒΑΣΗ ΕΓΓΥΗΣΗΣ με ημερομηνία 5.6.2009 συνάπτεται ΜΕΤΑΞΥ των: ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΗΜΟΣΙΟ, το οποίο εκπροσωπείται για τους σκοπούς της παρούσας σύμβασης από τον Υφυπουργό Οικονομικών Ν. Λ. (ο "Εγγυητής") και ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΠΕΝΔΥΣΕΩΝ, η οποία έχει την έδρα της στο Λουξεμβούργο, 100 λεωφ. Κ. Αντενάουερ, και εκπροσωπείται από τον Θ. Κ. και τη Τ. Δ. (η "Τράπεζα").

ΕΠΕΙΔΗ:

(Α) Δυνάμει της κύριας σύμβασης δανείου με ημερομηνία 14 Ιουνίου 1996 (η "Αρχική Κύρια Σύμβαση Δανείου") ανάμεσα στην Τράπεζα και την εταιρεία Διεθνής Αερολιμένας Αθηνών Α.Ε. (η " Εταιρεία"), η Τράπεζα συμφώνησε να χορηγήσει στην Εταιρεία δάνειο ποσού 1.950.000 DEM, για τους σκοπούς της κατασκευής, ανάπτυξης και λειτουργίας διεθνούς αεροδρομίου στα Σπάτα Αττικής στην Ελλάδα, σύμφωνα με τους όρους της Αρχικής Κύριας Σύμβασης Δανείου.

(Β) Δυνάμει μίας σειράς συμβάσεων χρηματοδότησης [οι ημερομηνίες κάθε μίας από αυτές παρατίθενται στο Παράρτημα 1 (Συμβάσεις Χρηματοδότησης και Υφιστάμενες Συμβάσεις Εγγύησης) της παρούσας Σύμβασης Εγγύησης] (κάθε μία από αυτές "Σύμβαση Χρηματοδότησης") ανάμεσα στην Τράπεζα και την Εταιρεία,

η Τράπεζα χορήγησε στην Εταιρεία 250.000.000 DEM, 595.000.000 DEM, 60.000.000 DEM, 173.839.240 Ευρώ και 360.460.776 Ευρώ αντίστοιχα.

(Γ) Το κεφάλαιο που χορηγήθηκε και παραμένει ανεξόφλητο σύμφωνα με την Αρχική Κύρια Σύμβαση Εγγύησης και τις Συμβάσεις Χρηματοδότησης, ανέρχεται σήμερα στο ποσό των 822.882.563,23 Ευρώ.

(Δ) Δυνάμει μίας σειράς συμβάσεων εγγυήσεων οι ημερομηνίες κάθε μίας από αυτές παρατίθενται στο Παράρτημα 1 (Συμβάσεις Χρηματοδότησης και Υφιστάμενες Συμβάσεις Εγγύησης) της παρούσας Σύμβασης Εγγύησης (κάθε μία από αυτές "Υφιστάμενη Εγγύηση", όπως ειδικότερα ορίζονται κατωτέρω) ανάμεσα στην Τράπεζα και τον Εγγυητή, ο Εγγυητής συμφώνησε να εγγυηθεί υπέρ της Τράπεζας την εκπλήρωση των υποχρεώσεων της Εταιρείας, οι οποίες πηγάζουν από κάθε μία από τις Συμβάσεις Χρηματοδότησης.

(Ε) Δυνάμει μίας συμπληρωματικής σύμβασης με ημερομηνία 19 Δεκεμβρίου 2008 (η "Συμπληρωματική Σύμβαση") ανάμεσα στην Τράπεζα και την Εταιρεία, η Τράπεζα και η Εταιρεία συμφώνησαν να τροποποιήσουν και να επαναδιατυπώσουν την Αρχική Κύρια Σύμβαση Δανείου και τις Συμβάσεις Χρηματοδότησης κατά τον τρόπο που περιλαμβάνεται στην Συμπληρωματική Σύμβαση (οι εν λόγω τροποποιημένες και επαναδιατυπωμένες Αρχική Κύρια Σύμβαση Δανείου και Συμβάσεις Χρηματοδότησης από κοινού η "Κύρια Σύμβαση Δανείου").

(ΣΤ) Η επαναδιατύπωση η οποία πραγματοποιήθηκε με την Κύρια Σύμβαση Δανείου συμπεριλαμβάνει την ενοποίηση των επιμέρους ποσών που οφείλονται στην Τράπεζα σύμφωνα με την Αρχική Κύρια Σύμβαση Δανείου και τις Συμβάσεις Χρηματοδότησης και στην συνέχεια τη διαίρεση τους σε δύο δάνεια, το ένα ποσού 384.256.358,97 Ευρώ και το άλλο ποσού 438.626.204,26 Ευρώ αντίστοιχα (το Δάνειο Α και το Δάνειο Β αντίστοιχα και όπως ειδικότερα αυτά ορίζονται στην Κύρια Σύμβαση Δανείου).

(Ζ) Η πρόθεση του Εγγυητή και της Τράπεζας είναι να καταργηθούν οι Υφιστάμενες Εγγυήσεις και στην θέση τους ο Εγγυητής να χορηγήσει στην Τράπεζα την εγγύηση που συμφωνείται με την παρούσα σύμβαση (η "Εγγύηση"), έτσι ώστε η Τράπεζα να εξασφαλισθεί με την εγγύηση του Ελληνικού Δημοσίου σε σχέση με το Δάνειο Β και σύμφωνα με τους όρους που συμφωνούνται με την παρούσα.

(Η) Οι τροποποιήσεις που αποφασίστηκαν δυνάμει της Συμπληρωματικής Σύμβασης, συμπεριλαμβανομένων ενδεικτικά της κατάργησης των Υφιστάμενων Εγγυήσεων, τίθενται σε ισχύ υπό τη προϋπόθεση μεταξύ άλλων, της προηγούμενης υπογραφής και παράδοσης της παρούσας Σύμβασης Εγγύησης. ΣΥΜΦΩΝΟΥΝΤΑΙ με την παρούσα τα ακόλουθα:

.....

2. ΚΥΡΙΑ ΣΥΜΒΑΣΗ ΔΑΝΕΙΟΥ

(α) Ο Εγγυητής γνωρίζει τους όρους, προϋποθέσεις και τις διατάξεις της Συμπληρωματικής Σύμβασης, της Κύριας Σύμβασης Δανείου (όπως αυτή τροποποιήθηκε και επαναδιατυπώθηκε με την Συμπληρωματική Σύμβαση), της Σύμβασης Λογαριασμών, της Σύμβασης Υπολογισμού και Πρόβλεψης και όλα τα λοιπά Έγγραφα Χρηματοδότησης και δηλώνει ότι έχει λάβει αντίγραφα των εν λόγω εγγράφων πριν από την ημερομηνία σύναψης της παρούσας Σύμβασης Εγγύησης.

(β) Ο Εγγυητής συγκατατίθεται με την παρούσα στις τροποποιήσεις που έγιναν επί της Αρχικής Κύριας Σύμβασης Δανείου δυνάμει της Συμπληρωματικής Σύμβασης και στην επαναδιατύπωση της, όπως αυτή πραγματοποιήθηκε με την Κύρια Σύμβαση Δανείου και τα λοιπά Έγγραφα Χρηματοδότησης, και επίσης συγκατατίθεται στις λοιπές τροποποιήσεις που έγιναν δυνάμει άλλων Εγγράφων Χρηματοδότησης, τα οποία υφίστανται κατά την ημερομηνία υπογραφής της παρούσας Σύμβασης Εγγύησης.

(γ) Ο Εγγυητής με την παρούσα επιβεβαιώνει ότι το χρέος που οφείλεται από την Κυρία Σύμβαση Δανείου, το οποίο από την Ημερομηνία Έναρξης Ισχύος θα ενοποιηθεί και ακολούθως θα διαιρεθεί σε Δάνειο Α και Δάνειο Β είναι και παραμένει Καθορισμένο Χρέος.

.....

4. ΕΓΓΥΗΣΗ

4.1 Εγγύηση και αποζημίωση

Από την Ημερομηνία Έναρξης Ισχύος και εφεξής, ο Εγγυητής με την παρούσα ανέκκλητα και ανεπιφύλακτα:

(α) εγγυάται την πληρωμή όλων των ποσών κεφαλαίου, τόκων, τόκων υπερημερίας, προμηθειών, εκκαθαρισμένης ζημίας, επιβαρύνσεων, εξόδων και λοιπών χρηματικών ποσών που εκάστοτε οφείλονται από την Εταιρεία στην Τράπεζα σε σχέση με το Δάνειο Β, σύμφωνα με τους όρους ή σε σχέση με την

Κύρια Σύμβαση Δανείου, εφόσον και όποτε η Εταιρεία καθίσταται υπερήμερη για την πληρωμή των εν λόγω ποσών κεφαλαίου, τόκων, τόκων υπερημερίας, προμηθειών, εκκαθαρισμένης ζημίας, επιβαρύνσεων, εξόδων και λοιπών χρηματικών ποσών. Ο Εγγυητής, παραιτείται από τα δικαιώματα του σύμφωνα με το άρθρο 855 του Ελληνικού Αστικού Κώδικα και αναλαμβάνει την υποχρέωση να καταβάλει σε πρώτη ζήτηση τα ποσά σε σχέση με τα οποία η Εταιρεία βρίσκεται σε υπερημερία των υποχρεώσεων της, σε νόμισμα και με τρόπο που ορίζονται από την Κύρια Σύμβαση Δανείου και στον λογαριασμό ή τους λογαριασμούς που προσδιορίζονται με το αίτημα πληρωμής, και

(β) συμφωνεί με την Τράπεζα ότι αν, για οποιοδήποτε λόγο, οποιοδήποτε ποσό που η Τράπεζα απαιτεί σύμφωνα με την παρούσα Ρήτρα δεν μπορεί να εισπραχθεί από τον Εγγυητή επί τη βάσει της εγγύησης, τότε ο Εγγυητής ευθύνεται ως πρωτοφειλέτης για την αποζημίωση της Τράπεζας για κάθε ζημία που υφίσταται ως αποτέλεσμα της μη πληρωμής από την Εταιρεία κάθε ποσού που ρητώς ορίζεται καταβλητέο από αυτήν από ή σε σχέση με την Κύρια Σύμβαση Δανείου κατά την ημερομηνία που θα έπρεπε να έχει καταβληθεί. Το ποσό που οφείλεται από τον Εγγυητή ως αποζημίωση σύμφωνα με τα εδώ οριζόμενα δεν δύναται να υπερβαίνει το ποσό που ο Εγγυητής θα όφειλε να καταβάλει σύμφωνα με την παρούσα Ρήτρα, στην περίπτωση που το εν λόγω ποσό θα μπορούσε να εισπραχθεί επί τη βάσει της εγγύησης.

4.3 Παραίτηση από ενστάσεις

Οι υποχρεώσεις του Εγγυητή από την παρούσα δεν επηρεάζονται ούτε ελευθερώνονται σε περίπτωση:

- (α) ελαττωματικότητας ή μη εκτελεστότητας της Κύριας Σύμβασης Δανείου ή οποιουδήποτε άλλου Εγγράφου Χρηματοδότησης,
- (β) μεταβολής του καθεστώτος ή της σύστασης της Εταιρείας ή της Τράπεζας,
- (γ) εκκαθάρισης, αφερεγγυότητας ή πτώχευσης της Εταιρείας,
- (δ) οποιασδήποτε χρονικής ή άλλης ανοχής που χορηγείται από την Τράπεζα, οποιουδήποτε διακανονισμού που συνάπτει η Τράπεζα ή οποιουδήποτε συμβιβασμού που αποδέχεται η Τράπεζα κατά τροποποίηση (εκ του νόμου ή με οποιοδήποτε άλλο τρόπο) των δικαιωμάτων και των ενδίκων μέσων και βοηθημάτων της Τράπεζας σύμφωνα με ή σε σχέση με την Κύρια Σύμβαση

Δανείου ή οποιαδήποτε Έγγραφα Χρηματοδότησης, ή οποιαδήποτε εξασφάλιση ή οποιαδήποτε άλλη σύμβαση εγγύησης.

4.4 Εξακολουθήση ισχύος της εγγύησης

Η Εγγύηση που συμφωνείται με την παρούσα σύμβαση εξακολουθεί να ισχύει έως ότου όλα τα ποσά που οφείλονται από την Εταιρεία από το Δάνειο Β από ή σε σχέση με την Κύρια Σύμβαση Δανείου καταβληθούν ή αποπληρωθούν πλήρως, ανεξαρτήτως του αν έχουν γίνει ενδιάμεσες καταβολές ή εξοφλήσεις, ολικές ή μερικές.

5.2 Απόδοση

(α) Ο Εγγυητής πρέπει να διακρατήσει και αμέσως να καταβάλει ή μεταβιβάσει προς την Τράπεζα κάθε πληρωμή ή διανομή ή ωφέλεια από εξασφάλιση που ελήφθη από αυτόν αντίθετα προς την παρούσα Σύμβαση Εγγύησης (κάθε ένα από τα παραπάνω Εσφαλμένη Πληρωμή). (β) Εάν ο Εγγυητής δεν διακρατήσει ή δεν πληρώσει ή δεν μεταβιβάσει κάθε Εσφαλμένη Πληρωμή, τότε οφείλει αμέσως να καταβάλει στην Τράπεζα ένα ποσό ίσο προς το ποσό κάθε τέτοιας Εσφαλμένης Πληρωμής.

6. ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΤΗΣ ΕΓΓΥΗΣΗΣ

(α) Για κάθε σκοπό, συμπεριλαμβανομένων δικαστικών διαδικασιών, το παραστατικό της Τράπεζας σχετικά με την υπερημερία της Εταιρείας ως προς την πληρωμή οποιουδήποτε ποσού κεφαλαίου, τόκων, τόκων υπερημερίας, προμηθειών, εκκαθαρισμένης ζημίας, επιβαρύνσεων, εξόδων και λοιπών χρηματικών ποσών που οφείλονται από την Εταιρεία σε σχέση με το Δάνειο Β καθώς και σχετικά με οποιαδήποτε ευθύνη του Εγγυητή για τα ανωτέρω σύμφωνα με την παρούσα Σύμβαση Εγγύησης, αποτελεί, εν απουσία προδήλου σφάλματος, πλήρη απόδειξη των ανωτέρω έναντι του Εγγυητή.

(β) Ο Εγγυητής υποχρεούται να καταβάλει σε πρώτη ζήτηση οποιαδήποτε ποσά οφείλονται σύμφωνα με την παρούσα σύμβαση, χωρίς κανένα περιορισμό, δικαίωμα παρακράτησης (επίσχεσης) ή όρο. Η παρούσα Εγγύηση δύναται να εκτελεστεί χωρίς να υποχρεούται η Τράπεζα να προσκομίσει οποιαδήποτε απόδειξη σε υποστήριξη της αξίωσης πληρωμής, εκτός μόνον του λόγου για τον οποίο γίνεται εκτέλεση της Εγγύησης ... (γ) Στην περίπτωση κατά την οποία η Τράπεζα εγείρει απαίτηση από την παρούσα Σύμβαση Εγγύησης μετά από το πέρας της Περιόδου Κινδύνου, ο Εγγυητής δικαιούται να καταβάλει στην Τράπεζα το υπόλοιπο του Δανείου Β που θα είναι ληξιπρόθεσμο κατά το χρόνο αυτό, τους

τυχόν οφειλόμενους τόκους, κάθε άλλο ποσό το οποίο είναι καταβλητέο από την Εταιρεία κατά το χρόνο αυτό από την Σύμβαση Εγγύησης σε σχέση με το Δάνειο Β και κάθε άλλο ποσό το οποίο θα ήταν καταβλητέο σύμφωνα με την Ρήτρα 19,2 (Αποζημίωση Προπληρωμής) της Κύριας Σύμβασης Δανείου, αν η Εταιρεία είχε προβεί εκουσίως σε πρόωρη εξόφληση του υπολοίπου του Δανείου Β, το οποίο θα ήταν οφειλόμενο κατά το χρόνο αυτό με βάση την παραπάνω Ρήτρα της Κύριας Σύμβασης Δανείου κατά την ημέρα που γίνεται η πληρωμή αυτή από τον Εγγυητή, σε πλήρη και ολοσχερή εξόφληση των εγγυητικών υποχρεώσεων του από την Σύμβαση Εγγύησης.

(δ) Όταν όλα τα ποσά τα οποία είναι, δύναται να είναι ή πρόκειται να καταστούν ληξιπρόθεσμα και απαιτητά από την Εταιρεία, από ή σε σχέση με την Κύρια Σύμβαση Δανείου και τα λοιπά Έγγραφα Χρηματοδότησης, εξοφληθούν πλήρως και ανέκκλητα από τον Εγγυητή, ο Εγγυητής θα υποκαθίσταται στα δικαιώματα της Τράπεζας κατά της Εταιρείας σύμφωνα με το άρθρο 858 του Ελληνικού Αστικού Κώδικα, κατά την έκταση των πληρωμών που θα έχει πραγματοποιήσει προς την Τράπεζα σύμφωνα με την παρούσα Σύμβαση Εγγύησης. Ως συνέπεια της εν λόγω υποκατάστασης, και κατόπιν αιτήσεως και με έξοδα του Εγγυητή, η Τράπεζα θα παραδώσει στον Εγγυητή οποιαδήποτε έγγραφα αυτός τυχόν χρειαστεί προκειμένου να εκτελέσει τα δικαιώματα του που απορρέουν από την εν λόγω υποκατάσταση κατά της Εταιρείας.

11. ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΟ ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

11.1 Εφαρμοστέο Δίκαιο

Η παρούσα Σύμβαση Εγγύησης, η σύσταση και η ισχύς της καθώς και οποιεσδήποτε άλλες μη συμβατικές υποχρεώσεις, που προκύπτουν ή συνδέονται με αυτή, διέπονται και ερμηνεύονται, από κάθε άποψη, σύμφωνα με το Ελληνικό Δίκαιο.

11.2 Δικαιοδοσία

Οι διαφορές που προκύπτουν από την παρούσα Σύμβαση Εγγύησης υπάγονται στην δικαιοδοσία των Ελληνικών Δικαστηρίων στην Αθήνα.

11.3 Παραίτηση από προνόμιο ασυλίας

Ο Εγγυητής με την παρούσα (και στην έκταση που επιτρέπεται από το νόμο) ανέκκλητα και χωρίς όρους:(α) παραιτείται από οποιοδήποτε προνόμιο ασυλίας το οποίο έχει ή πρόκειται να αποκτήσει ο ίδιος ή τα περιουσιακά του στοιχεία σε σχέση με οποιαδήποτε δικαστική διαδικασία εναντίον του ή των περιουσιακών του

στοιχείων σε σχέση με την Σύμβαση Εγγύησης από την Τράπεζα ή για λογαριασμό της, (β) συμφωνεί ότι καμία ασυλία από τις διαδικασίες αυτές (που περιλαμβάνει ενδεικτικά, αγωγή, συντηρητική κατάσχεση, άλλη κατάσχεση, έκδοση απόφασης, αναγκαστική εκτέλεση ή οποιαδήποτε άλλη πράξη εκτέλεσης) δεν δύναται να προβληθεί από ή εκ μέρους του ή σε σχέση με τα περιουσιακά του στοιχεία,

(γ) γενικά συναινεί σε σχέση με οποιαδήποτε τέτοια διαδικασία για την παροχή απαλλαγής ή την εκκίνηση οποιασδήποτε διαδικασίας σε σχέση με τις εν λόγω διαδικασίες συμπεριλαμβανομένων, ενδεικτικά, την λήψη, εφαρμογή ή εκτέλεση κατά οποιουδήποτε περιουσιακού του στοιχείου (ανεξάρτητα από την χρήση του ή την σκοπούμενη χρήση του) κάθε διαταγής ή απόφασης η οποία μπορεί να δοθεί ή να εκδοθεί στα πλαίσια των εν λόγω διαδικασιών, υπό την προϋπόθεση ότι οι ανωτέρω παραιτήσεις και συναινέσεις δεν θα εκτείνονται σε οποιαδήποτε ασυλία, η οποία έχει χορηγηθεί από οποιαδήποτε δικαιοδοσία στις εγκαταστάσεις οποιασδήποτε διπλωματικής αποστολής του Εγγυητή, στην οικοσκευή και τα λοιπά περιουσιακά στοιχεία που υπάρχουν εκεί καθώς και στα μέσα μεταφοράς της εν λόγω αποστολής.

12. ΓΛΩΣΣΑ

(α) Η παρούσα Σύμβαση Εγγύησης υπογράφεται στα Ελληνικά και τα Αγγλικά αλλά σε περίπτωση οποιασδήποτε διαφοράς ανάμεσα στα δύο κείμενα ή σε περίπτωση οποιασδήποτε διαφωνίας ως προς το νόημα, το Αγγλικό κείμενο κατισχύει.

(β) Κάθε γνωστοποίηση η οποία αποστέλλεται στα πλαίσια της παρούσας Σύμβασης Εγγύησης συντάσσεται στην Αγγλική γλώσσα ή, αν δεν συντάσσεται στην Αγγλική, πρέπει να συνοδεύεται από επίσημη μετάφραση της στα Αγγλικά. Στην περίπτωση αυτή η Αγγλική μετάφραση κατισχύει εκτός εάν το έγγραφο είναι νομοθετικό ή άλλο επίσημο έγγραφο.

13. ΤΕΛΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

.....
Η απόφαση αυτή να δημοσιευθεί στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως».

5. Στο άρθρο 1, του κ.ν. 2190/1920 «Θεσμικός Νόμος περί Ανωνύμων Εταιρειών» που κωδικοποιήθηκε με το β.δ. 174/1963(Α'37) και τις μεταγενέστερες τροποποιήσεις του, ορίζονται τα εξής:

Άρθρο 1 Ορισμοί - Πεδίο εφαρμογής - Αριθμός και ευθύνη μετόχων

«1. Η ανώνυμη εταιρεία είναι κεφαλαιουχική εταιρεία με νομική προσωπικότητα, για τα χρέη της οποίας ευθύνεται μόνο η ίδια με την περιουσία της.

2. Κάθε ανώνυμη εταιρεία είναι εμπορική, έστω και αν ο σκοπός της δεν είναι η άσκηση εμπορικής επιχείρησης. 2α. Με την επιφύλαξη τυχόν ειδικότερων ρυθμίσεων, ο νόμος αυτός εφαρμόζεται τόσο σε ανώνυμες εταιρείες με μετοχές που δεν είναι εισηγμένες σε χρηματιστήριο όσο και σε ανώνυμες εταιρείες με μετοχές εισηγμένες σε χρηματιστήριο...».

6. α. Στα άρθρα 126, 129 και 130 του ν. 4270/2014 «Αρχές δημοσιονομικής διαχείρισης και εποπτείας (ενσωμάτωση της Οδηγίας 2011/85/ΕΕ) - δημόσιο λογιστικό και άλλες διατάξεις» (Α' 143) που ισχύει από 1-12-2015, ορίζονται τα εξής:

Άρθρο 126 Εγγυήσεις

«1. Το Υπουργείο Οικονομικών είναι αποκλειστικά αρμόδιο για την παροχή εγγυήσεων για λογαριασμό του Δημοσίου.....2. Στην αρμόδια για τις εγγυήσεις του Δημοσίου Διεύθυνση του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους τηρούνται ειδικά βιβλία παρακολούθησης των παρεχόμενων εγγυήσεων, στα οποία καταχωρούνται όλα τα στοιχεία που αφορούν την πορεία των σχέσεων του Δημοσίου από τις εγγυήσεις αυτές. 3.....»

Άρθρο 129 Προϋποθέσεις σύναψης συμβάσεων

«Συμβάσεις, από τις οποίες δημιουργούνται υποχρεώσεις σε βάρος του Δημοσίου, δεν δύναται να συνομολογηθούν εάν δεν προβλέπονται από γενικές ή ειδικές διατάξεις ή δεν συντελούν στην εκπλήρωση των σκοπών του».

Άρθρο 130 Τύπος συμβάσεων

«Για το κύρος σύμβασης του Δημοσίου με αντικείμενο αξίας μεγαλύτερης των δύο χιλιάδων πεντακοσίων (2.500) ευρώ ή που γεννά διαρκή υποχρέωση αυτού, απαιτείται η κατάρτισή της να γίνει με ιδιωτικό τουλάχιστον έγγραφο. Το ανωτέρω ποσό μπορεί να τροποποιείται με απόφαση του Υπουργού Οικονομικών. Επί σύμβασης, η αποδοχή της πρότασης δύναται να γίνει και με χωριστό έγγραφο, η από τον αντισυμβαλλόμενο όμως του Δημοσίου εκπλήρωση της παροχής του αίρει την εκ της έλλειψης του γραπτού τύπου της αποδοχής ακυρότητα της σύμβασης».

β. Όμοιες ρυθμίσεις περιέχονταν και στις διατάξεις των άρθρων 65, 79 και 80 του ν. 2362/1995 «Περί Δημοσίου Λογιστικού, ελέγχου των δαπανών του

Κράτους και άλλες διατάξεις» (Α' 247), όπως ίσχυαν κατά το κρίσιμο χρονικό διάστημα (ήδη καταργήθηκαν με τον ανωτέρω ν. 4270/2014, Α' 143).

7. Στα άρθρα 236, 238, 847, 848, 850 και 851 του Αστικού Κώδικα ορίζονται τα εξής:

Άρθρο 236: «Συναίνεση. Αν για να είναι έγκυρη μια δικαιοπραξία χρειάζεται η συγκατάθεση τρίτου (Συναίνεση), αυτή παρέχεται με δήλωση προς το ένα ή το άλλο μέρος και, εφόσον ο νόμος δεν ορίζει διαφορετικά, δεν είναι ανάγκη να γίνει με τον τύπο που απαιτείται για τη δικαιοπραξία».

Άρθρο 238: «Έγκριση. Η συγκατάθεση που παρέχεται μετά την επιχείρηση της δικαιοπραξίας (έγκριση), εφόσον δεν ορίζεται το αντίθετο, ανατρέχει στον χρόνο της δικαιοπραξίας. Από την αναδρομική ενέργεια δεν επηρεάζονται τα δικαιώματα που τρίτοι απέκτησαν πριν από την έγκριση».

Άρθρο 847 «Με τη σύμβαση της εγγύησης ο εγγυητής αναλαμβάνει απέναντι στο δανειστή την ευθύνη ότι θα καταβληθεί η οφειλή».

Άρθρο 848 «Εγγύηση μπορεί να δοθεί και για οφειλή μελλοντική ή υπό αίρεση».

Άρθρο 850 «Η εγγύηση προϋποθέτει έγκυρη κύρια οφειλή...»

Άρθρο 851 «Ο εγγυητής ευθύνεται για την έκταση που έχει κάθε φορά η κύρια οφειλή, και ιδίως για τις συνέπειες του πταίσματος ή της υπερημερίας του πρωτοφειλέτη».

III. Ερμηνεία διατάξεων

Από τις παραπάνω διατάξεις συνάγονται τα ακόλουθα:

1. Στο άρθρο 1 παρ.1, περίπτωση α', του ν.2322/1995 διακρίνονται τρεις υποπερίπτώσεις παροχής της εγγύσεως του Δημοσίου έναντι ημεδαπών ή αλλοδαπών πιστωτικών ιδρυμάτων, προκειμένου περί δανείων, εγγυητικών επιστολών και πιστώσεων που χορηγούν αυτά, μεταξύ άλλων, προς ανώνυμες εταιρείες (υποπερίπτωση (αα) της περ. α' της παρ.1 του άρθρου 1 του εν λόγω νόμου), χωρίς για την εγγύηση της υποπερίπτωσης αυτής να τίθεται στο νόμο, κάποια ιδιαίτερη προϋπόθεση.

Η διαδικασία, οι προϋποθέσεις και οι όροι παροχής της εγγύησης του Ελληνικού Δημοσίου προς τα πιστωτικά ιδρύματα, ημεδαπά και αλλοδαπά για δάνεια που χορηγούν σε ανώνυμες εταιρείες, διέπονται από τις διατάξεις του

ν.2322/1995, των κατ' εξουσιοδότηση τούτου εκδιδόμενων, κάθε φορά, σχετικών αποφάσεων του Υπουργού Οικονομικών, του άρθρου 126 του ν. 4270/2014 για το χρονικό διάστημα από 1-1-2015 και εφεξής και του άρθρου 65 του ν. 2362/1995 για το χρονικό διάστημα μέχρι 31-12-2014. Οι διατάξεις αυτές, ως ειδικές, υπερισχύουν των γενικών περί εγγυήσεως διατάξεων του Α.Κ. (ΝΣΚ 536/2011), οι οποίες εφαρμόζονται συμπληρωματικά, εφόσον, βεβαίως, τούτο δεν αποκλείεται από τις διατάξεις του προαναφερόμενου ν. 2322/1995 και των συναφών υπουργικών αποφάσεων (ΑΠ1000/2006, 757/2003, 55/2002, ΝΣΚ331/2013, Ελ.Χριστιανόπουλου ΔΕΕ 2/2012.107).

2. Ι. Σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 847, 848 και 849 Α.Κ, η εγγύηση είναι σύμβαση με την οποία τρίτος (εγγυητής) αναλαμβάνει την υποχρέωση έναντι του δανειστή, ότι θα εκπληρώσει την παροχή του πρωτοφειλέτη, αν δεν το κάνει ο τελευταίος. Η εγγύηση είναι σύμβαση συναινετική, αφηρημένη (υπό την έννοια ότι δεν εξαρτάται από την εσωτερική σχέση εγγυητή-οφειλέτη) και ετεροβαρής, με παρεπόμενο και επικουρικό χαρακτήρα, καταρτίζεται δε μεταξύ εγγυητή και δανειστή χωρίς να απαιτείται η σύμπραξη ή η συναίνεση του οφειλέτη (ΑΠ 238/1977 ΝοΒ25, 1183).

Εξάλλου ως παρεπόμενα δικαιώματα ορίζονται αυτά που δεν υφίστανται από μόνα τους, αλλά χαρακτηρίζονται από τη σχέση εξάρτησής τους από ένα άλλο δικαίωμα, το κύριο δικαίωμα. Αναπόσπαστο γνώρισμα του παρεπόμενου δικαιώματος είναι ότι ιδρύεται και λειτουργεί όχι αυθύπαρκτα και αυτοτελώς, αλλά μόνο σε σύνδεση με κάποιο κύριο δικαίωμα, το οποίο απλώς ενισχύει ή διευρύνει.

Το πιο σημαντικό εννοιολογικό γνώρισμα της εγγύησης είναι ο υποχρεωτικά παρεπόμενος χαρακτήρας της. Ο χαρακτήρας αυτός υποδηλώνεται με τη συχνή αναφορά του νόμου σε "κύρια οφειλή" (άρθρα 850, 865, 867 εδ. α, 868 εδ. α ΑΚ), σε αντιπαράβολή, προφανώς, προς την παρεπόμενη οφειλή. Η έννοια του παρεπόμενου στο χώρο της εγγύησης εκφράζει τη διαρκή, μονομερή εξάρτηση της μιας υποχρέωσης (αυτής από την σύμβαση εγγύησης μεταξύ δανειστή-εγγυητή) από την άλλη υποχρέωση (αυτής από την κύρια ενοχή μεταξύ δανειστή-πρωτοφειλέτη). Η μία υποχρέωση, η κύρια, είναι αυτή που προσδιορίζει σταθερά την νομική τύχη της άλλης, της παρεπόμενης υποχρέωσης.

Σύμφωνα με την αξιολογική κρίση του νόμου, κύριος υπεύθυνος έναντι του δανειστή είναι ο πρωτοφειλέτης, η δε ευθύνη του εγγυητή είναι απλώς επιβοηθητική της κύριας ευθύνης. Το πρόσωπο του δανειστή και οι προϋποθέσεις ικανοποίησης του συμφέροντός του προσδιορίζονται από την κύρια υποχρέωση.

Παραίτηση του εγγυητή από τον παρεπόμενο χαρακτήρα της εγγύησης ή τυχόν συμβατική συμφωνία να μην ευθύνεται ο εγγυητής κατά τρόπο παρεπόμενο δεν νοείται, γιατί δεν μπορεί να υπάρξει εγγύηση που να μην έχει παρεπόμενο χαρακτήρα. Όταν λείπει η εξάρτηση από την κύρια ενοχή, θα πρόκειται για άλλη σχέση και όχι για εγγύηση, ακόμα και αν χαρακτηρίζεται ως τέτοια.

Η εξάρτηση της απαίτησης του δανειστή που θεμελιώνεται στη σύμβαση εγγύησης από την απαίτησή του εκ της κύριας ενοχής διαφαίνεται από το σύνολο των διατάξεων που ρυθμίζουν την εγγύηση (άρθρα 847-870 ΑΚ) και συνεπάγεται τη θέσπιση των εξής ειδικότερων κανόνων:

α) Η γένεση της ενοχής από την εγγύηση προϋποθέτει ότι η απαίτηση του δανειστή έναντι του πρωτοφειλέτη (κύρια απαίτηση) υφίσταται και είναι έγκυρη (ΑΚ 850). Τούτο ελέγχεται όχι κατά το χρόνο που διατυπώνεται η δήλωση εγγύησης, αλλά κατά το χρόνο εκπλήρωσης της υποχρέωσης του εγγυητή. Αν, τότε, η κύρια απαίτηση είναι ανύπαρκτη, εγγυητική ευθύνη δεν θα υφίσταται. Στις περιπτώσεις, επομένως, που η εγγύηση παρέχεται για την εξασφάλιση ορισμένης απαίτησης που είτε δεν γεννήθηκε καθόλου (π.χ. μελλοντική απαίτηση ή απαίτηση που αποδείχθηκε αντίθετη στο νόμο ή στα χρηστά ήθη), είτε γεννήθηκε, αλλά έχει ήδη ακυρωθεί (λ.χ. εξαιτίας πλάνης στη δήλωση του πρωτοφειλέτη) ή έχει ήδη αποσβεσθεί (λ.χ. κατόπιν εκπλήρωσης από τον πρωτοφειλέτη), τότε κύρια απαίτηση δεν υπάρχει, οπότε και η εγγύηση είτε μένει χωρίς αντικείμενο είτε αποσβένεται.

β) Ο εγγυητής ευθύνεται για την έκταση που έχει κάθε φορά η κύρια απαίτηση, δηλαδή ευθύνεται καθόσον ευθύνεται ο πρωτοφειλέτης. Πάντως, δεν επιτρέπονται συμφωνίες μεταξύ δανειστή και εγγυητή που ιδρύουν ευθύνη του τελευταίου για ποσό μεγαλύτερο από το χρέος του πρωτοφειλέτη ή κάτω από επαχθέστερους όρους απ' ότι αυτός, γιατί κάτι τέτοιο θα ήταν αντίθετο προς την αρχή του παρεπόμενου. Μια τέτοια συμφωνία μπορεί να εκτιμηθεί και να ισχύσει μεταξύ των μερών ως άλλου είδους αυτοτελής σύμβαση (δωρεά, αφηρημένη

υπόσχεση χρέους, αναδοχή χρέους, εγγυοδοτική σύμβαση κλπ), όχι, πάντως, ως εγγύηση.

3. Με βάση τα ανωτέρω η σύμβαση της εγγύησης διαφέρει από τη σύμβαση εγγυοδοσίας, δηλαδή την εξασφάλιση που παρέχεται με μετρητά, χρεόγραφα κλπ από ένα πρόσωπο για την καλή εκπλήρωση των καθηκόντων αυτού ή άλλου οφειλέτη ή τρίτου για την εκπλήρωση συγκεκριμένης υποχρεώσεώς του, υπό την έννοια ότι σε περίπτωση που δεν εκπληρωθεί η υποχρέωση θα ευθύνεται σε αποζημίωση (Π. Φίλιος Ενοχικό Δίκαιο εκδ. 1991, παρ. 126B1 σελ.81, ΑΠ 1261/2004). Η εγγυοδοτική σύμβαση ορίζεται ειδικότερα ως η αυτόνομη υπόσχεση που ένα πρόσωπο (ο εγγυοδότης) δίνει προς τρίτο (τον εγγυολήπτη) ότι θα ευθύνεται απέναντί του για την περίπτωση που θα πραγματοποιηθεί κάποιος κίνδυνος που αφορά τον τελευταίο, έχει δηλαδή αποζημιωτικό χαρακτήρα.

Η διαφορά μεταξύ των παραπάνω συμβάσεων συνίσταται στο ότι η ευθύνη του οφειλέτη στην περίπτωση της συμβατικής εγγυοδοσίας είναι κύρια και ανεξάρτητη από άλλη ενοχική υποχρέωση και όχι παρεπόμενη και επικουρική, όπως στην εγγύηση. Έτσι, η συμβατική εγγυοδοσία είναι ιδιόρρυθμη σύμβαση που στηρίζεται στην αρχή της ελευθερίας των συμβάσεων (άρθρο 361 ΑΚ) και δεν εφαρμόζονται σ' αυτή οι διατάξεις περί εγγυήσεως (βλ. Γεωργιάδη-Σταθοπούλου ο.π. αριθ. 32, 37 σελ. 367-368), αλλά οι γενικές διατάξεις περί συμβάσεων και οι όροι της σχετικής σύμβασης εγγυοδοσίας (άρθρο 361 ΑΚ, Κούκος Ενοχικό Δίκαιο Τομ. Β', σελ. 453, Εφθεσ 1350/2000 Αρμ 2001,216, ΕφΑΘ 2249/1986 ΕλλΔνη 27/693). Από οικονομικής απόψεως, ωστόσο, οι συμβάσεις αυτές συμπίπτουν μεταξύ τους, η εγγυητική, μάλιστα, σύμβαση θεωρείται επαχθέστερη από τη σύμβαση εγγυήσεως, εφόσον ο εγγυώμενος αναλαμβάνει ως προσωπική την υποχρέωση να καταβάλει αποζημίωση στον αντισυμβαλλόμενο του. Εξάλλου η νομιμότητα της αιτίας της κυρίας σύμβασης δεν επιδρά στο κύρος της εγγυοδοτικής, όπου η ευθύνη του οφειλέτη (εγγυοδότη) έχει αυτόνομο -μη παρεπόμενο-χαρακτήρα λ.χ. στην περίπτωση της εγγυοδοτικής σύμβασης προς εξασφάλιση απαίτησης, δεν εξαρτάται από την ύπαρξη και το κύρος της ασφαλιζόμενης απαίτησης, (και άρα ο εγγυοδότης δεν έχει σχετικά την αξίωση του αδικαιολόγητου πλουτισμού), διότι η αιτία στην εγγυοδοτική σύμβαση είναι η εξασφάλιση του εγγυολήπτη με την παροχή σε αυτόν μιας πρόσθετης και ανεξάρτητης από το κύρος της ασφαλιζόμενης

απαίτησης αξίωσης. Ερευνάται μόνο η συνδρομή των τυπικών προϋποθέσεων που θέτει σαφώς η ίδια η εγγυοδοτική σύμβαση, για τη δυνατότητα του εγγυολήπτη να στραφεί κατά του εγγυοδότη (βλ. Γεωργιάδη, "Η εξασφάλιση των Πιστώσεων" 2001, σελ. 124-5 και 131-2).

4. I. Με την διάταξη του άρθρου 361 ΑΚ καθιερώνεται έμμεσα η ελευθερία των συμβάσεων, ως άμεση απόρροια της αρχής της αυτονομίας της ιδιωτικής βουλήσεως, στην οποία στηρίζεται το ιδιωτικό δίκαιο, βρίσκει δε τη συνταγματική της θεμελίωση στο άρθρο 5 του ισχύοντος Συντάγματος, το οποίο κατοχυρώνει πλέον ρητά την οικονομική ελευθερία ως ειδική μορφή της προσωπικής ελευθερίας. Η ελευθερία των συμβάσεων περιλαμβάνει ειδικότερα: α) την ελευθερία σύναψης ή μη της σύμβασης και β) την ελευθερία καθορισμού του περιεχομένου της σύμβασης. Συγκεκριμένα, η πρώτη αναφέρεται στο αν θα συναφθεί ή όχι μια σύμβαση, τόσο γενικά όσο και με συγκεκριμένο πρόσωπο σαν αντισυμβαλλόμενο (ελευθερία επιλογής του αντισυμβαλλομένου), ενώ η δεύτερη αναφέρεται στο τι θα συμφωνηθεί, δηλαδή στους όρους υπό τους οποίους θα ισχύσει η σύμβαση. Στην αρχή της ελευθερίας των συμβάσεων εμπίπτει και η δυνατότητα αλλοίωσης ή κατάργησης μιας ενοχικής σχέσεως με σύμβαση (βλ. σχ. Απ. Γεωργιάδη - Μ. Σταθόπουλου «Αστικό Κώδιξ - Κατ' άρθρο ερμηνεία» Τόμος II Γενικό Ενοχικό, υπό άρθρο 361 ΑΚ, σελ. 288 επ.).

II. Περαιτέρω, γίνεται θεωρητικά δεκτό ότι η Διοίκηση στερείται της ελευθερίας των συμβάσεων, δηλαδή δεν έχει τη δυνατότητα να θεμελιώνει αμοιβαία δικαιώματα και υποχρεώσεις δια της συμπτώσεως δηλώσεων βουλήσεως ικανής προς δημιουργία δικαιωμάτων, και μάλιστα βάσει μιας νομικώς ελεύθερης απόφασης ως προς το κατά πόσο πρέπει να συναφθεί μια σύμβαση και ποιο περιεχόμενο η σύμβαση αυτή θα πρέπει να προσλάβει [βλ. σχ. Σπ. Φλογαίτη «Η διοικητική σύμβαση» έκδοση 1991, σελ. 52 επ. και ιδίως παρ. 30 και 31]. Και τούτο διότι, η ελευθερία της βούλησης, με την έννοια της αυτονομίας και του αυτοκαθορισμού των δικαιопπρακτούντων, όπως την εννοούν οι προαναφερόμενες διατάξεις των άρθρων 5 του Συντάγματος και 361 ΑΚ, δεν είναι δυνατόν να υπάρξει στο χώρο του δημοσίου δικαίου, δεδομένου ότι η βούληση του διοικητικού οργάνου (ή ορθότερα του δημοσίου νομικού προσώπου του οποίου τη βούληση εκφράζει το διοικητικό όργανο) είναι εξ ορισμού ετεροκαθοριζόμενη, εφόσον εξυπηρετεί αναγκαία το δημόσιο συμφέρον, όπως το

έχει εξειδικεύσει ο νομοθέτης. Υπ' αυτήν την έννοια, δεν είναι δυνατόν να υπάρξει συνταγματική κατοχύρωση της συμβατικής ελευθερίας του Δημοσίου, αφενός, διότι δεν θα μπορούσε να βρει νόμιμο έρεισμα στις σχετικές συνταγματικές διατάξεις και αφετέρου, διότι θα οδηγούσε στην έμμεση αναίρεση της συνταγματικώς κατοχυρωμένης αρχής της νομιμότητας {βλ. σχ. ΓνΝΣΚ 188/2001}. Αντίθετα, ο αντισυμβαλλόμενος της Διοίκησης ιδιώτης, απολαμβάνει την συνταγματικά κατοχυρωμένη συμβατική του ελευθερία, επιδιώκοντας την ικανοποίηση των ατομικών του συμφερόντων {βλ. σχ. Χρ. Μουκίου «Η αρχή της νομιμότητας και οι συμβάσεις του Δημοσίου και των ΝΠΔΔ» ΔιΔικ 1997. σελ. 283 επ.}.

III. Εξ ετέρου, γίνεται δεκτό ότι, η εκ του Συντάγματος διέπуща τη δράση της Δημόσιας Διοίκησης αρχή της νομιμότητας καταλαμβάνει όχι μόνο την έκδοση υπό των διοικητικών αρχών μονομερών πράξεων, αλλά και την ικανότητα αυτών προς σύναψη συμβάσεων {πρβλ. ΓνΝΣΚ 323/2011, ιδίως παρ. II σημ. 3, ΓνΝΣΚ3/2008, ΕλΣυν69/2010, ΣτΕ2123/1994}. Ειδικότερα, η δέσμευση της συμβατικής δράσης της Διοίκησης από την αρχή της νομιμότητας, όπως νοείται στο δημόσιο δίκαιο, αφορά όχι μόνο την δυνατότητα σύναψης της σύμβασης, αλλά και το περιεχόμενό της (ό.π. Χρ. Μουκίου «Η αρχή της νομιμότητας και οι συμβάσεις του Δημοσίου και των ΝΠΔΔ» ΔιΔικ 1997. σελ. 295). Τούτο άλλωστε, προβλέπεται και νομοθετικά στις προεκτεθείσες διατάξεις του άρθρου 129 του ν. 4270/2014 (όμοια η διάταξη του άρθρου 79 του προΐσχύσαντος ν. 2362/1995), σύμφωνα με τις οποίες, η Διοίκηση δεν μπορεί να προβαίνει στη σύναψη συμβάσεων, από τις οποίες δημιουργούνται υποχρεώσεις σε βάρος του Δημοσίου, εάν δεν προβλέπονται από γενικές ή ειδικές διατάξεις ή δεν συντελούν στην εκπλήρωση των σκοπών του. Οι ανωτέρω διατάξεις συγκεκριμενοποιούν την αρχή της νομιμότητας και εφαρμόζονται τόσο για τις διοικητικές συμβάσεις, όσο και για τις συμβάσεις ιδιωτικού δικαίου που συνάπτουν το Δημόσιο και τα ΝΠΔΔ. Ως «υποχρεώσεις», εφόσον δεν γίνεται οποιαδήποτε διάκριση, νοούνται κάθε είδους υποχρεώσεις και όχι μόνο χρηματικές. Κατά την ορθή ερμηνεία της διάταξης οι προϋποθέσεις αυτές έχουν σωρευτικό χαρακτήρα. Έτσι τα αρμόδια όργανα του Δημοσίου, που βάσει γενικών ή ειδικών διατάξεων έχουν αρμοδιότητα να συνομολογούν συμβάσεις, οφείλουν να μην ασκούν την αρμοδιότητα αυτή, εάν η σύμβαση δεν συντελεί στην εκπλήρωση σκοπού του Δημοσίου {βλ. σχ. Ε. Σπηλιωτόπουλου «Εγχειρίδιο Διοικητικού Δικαίου» έκδοση

2001, σελ. 205 σημ. 12). Υπό το καθεστώς του προηγούμενου ν. 2362/1995 υποστηριζόταν, πάντως, ως ορθότερη η άποψη ότι, κατά την αληθή έννοια της διάταξης του άρθρου 79 του ανωτέρω νόμου, η οποία στηρίζεται στην ιστορική και τεολογική ερμηνεία της εν λόγω ρύθμισης και ενισχύεται από την εισηγητική έκθεση του νόμου αυτού αναφορικά με το εν λόγω άρθρο, είναι επιτρεπτή η σύναψη συμβάσεων από τις οποίες απορρέουν υποχρεώσεις σε βάρος του Δημοσίου, κατ' αρχήν όταν οι συμβάσεις αυτές προβλέπονται από γενική ή ειδική διάταξη νόμου, περαιτέρω δε και όταν δεν υφίσταται τέτοια πρόβλεψη, η σύναψή τους όμως είναι αναγκαία και πρόσφορη για την εξυπηρέτηση των λειτουργικών αναγκών μιας υπηρεσίας, ή για την πραγματοποίηση συγκεκριμένων δημοσίων σκοπών, οι οποίοι είτε ρητά διατυπώνονται στο νόμο (περιλαμβανομένης και της κοινοτικής νομοθεσίας) ή σε κανονιστική πράξη, είτε συνάγονται από το περιεχόμενο αυτών (βλ. σχ. ΓνΝΣΚ 374/2012, 188/2001(πλειοψ), με εκεί παραπομπές σε σχετική αρθρογραφία, ΓνΝΣΚ 166/1996, ΓνΝΣΚ 71/2006).

IV. Εντός του ανωτέρω, γενικότερου, θεσμικού πλαισίου του Α.Κ., εντάσσονται οι ειδικότερες διατάξεις του ν.2322/1995, με τις οποίες επιδιώχθηκε, όπως προεκτέθηκε, αφ' ενός μεν ο περιορισμός της δικαιοπρακτικής ελευθερίας του Δημοσίου να παράσχει την εγγύησή του, δια της περιοριστικής απαρίθμησης των περιπτώσεων κατά τις οποίες επιτρέπεται τέτοια παροχή, αφετέρου δε, για λόγους δημοσιονομικής ασφάλειας και σαφήνειας, η συστηματοποίηση των θεμάτων που αφορούν την παροχή εγγυήσεως του Δημοσίου και την εκπλήρωση της, εξ αυτής, ευθύνης του. Σύμφωνα με τις προεκτεθείσες διατάξεις του ν.2322/1995, η «απόφαση» του Υπουργού Οικονομικών, που προβλέπεται στο άρθρο 1 του ν.2322/1995 και της οποίας επιβάλλεται, ως συστατικός τύπος, η δημοσίευσή της στην ΕτΚ από το άρθρο 12, συνιστά την «δήλωση» του εγγυητή Δημοσίου, προκειμένου να καταρτιστεί η σύμβαση εγγυήσεως, κατά τα ανωτέρω και σύμφωνα με τις σχετικές διατάξεις του Α.Κ. εκτεθέντα.

5. Επί των υπό εξέταση ερωτημάτων το Τμήμα, κατά πλειοψηφία, που απαρτίστηκε από τον Πρόεδρο του Τμήματος και τους Νομικούς Συμβούλους Ανδρέα Ανδρουλιδάκη, Ευφροσύνη Μπερνικόλα, Κωνσταντίνο Κηπουρό, Ελένη Πασαμιχάλη και Γεώργιο Βαμβακίδη (ψηφοί έξι -6-), προς την οποία συντάχθηκε και η εισηγήτρια Πάρεδρος Εμμανουέλα Πανοπούλου (γνώμη χωρίς ψήφο), υιοθέτησε την εξής άποψη: Επί του πρώτου ερωτήματος ότι δεν

συντρέχουν οι προϋποθέσεις που τάσσει ο ν. 2322/1995 για να παράσχει ο Υπουργός Οικονομικών την εγγύηση του Ελληνικού Δημοσίου υπέρ της εταιρείας «Διεθνής Αερολιμένας Αθηνών Α.Ε.» με σκοπό την κάλυψη τυχόν ζημίας, μελλοντικής και υπό αίρεση, που θα προκύψει από την πώληση των μετοχών της Attica Bank, μέχρι του μέγιστου ποσού των 9,9 εκ.€.

Και τούτο διότι, όπως προαναφέρθηκε, σύμφωνα με το ν. 2322/1995 ο Υπουργός Οικονομικών επιτρέπεται να παρέχει με απόφασή του την εγγύηση του Ελληνικού Δημοσίου σε ημεδαπές ή αλλοδαπές τράπεζες για την κάλυψη δανείων, εγγυητικών επιστολών και πιστώσεων, που τα πιστωτικά ιδρύματα χορηγούν προς ανώνυμες εταιρείες, υπό τις προϋποθέσεις που τάσσουν οι διατάξεις του ανωτέρω νόμου.

Από τη μελέτη, όμως, της ισχύουσας σύμβασης εγγύησης και ιδιαίτερα του όρου 4 αυτής, προκύπτει ότι το ΕΔ ως εγγυητής α) εγγυάται την πληρωμή των κάθε είδους χρηματικών ποσών που εκάστοτε οφείλονται από την δανειολήπτρια εταιρεία στην Τράπεζα σε σχέση με το εγγυημένο Δάνειο, σύμφωνα με τους όρους ή σε σχέση με την Κύρια Σύμβαση Δανείου, εφόσον και όποτε η Εταιρεία καθίσταται υπερήμερη για την πληρωμή των εν λόγω ποσών, παραιτούμενο από τα δικαιώματα του σύμφωνα με το άρθρο 855 Α.Κ. και αναλαμβάνοντας την υποχρέωση να καταβάλει σε πρώτη ζήτηση τα ποσά σε σχέση με τα οποία η Εταιρεία βρίσκεται σε υπερημερία των υποχρεώσεων της, όπως ορίζεται από την Κύρια Σύμβαση Δανείου, και (β) συμφωνεί με την Τράπεζα ότι αν, για οποιοδήποτε λόγο, οποιοδήποτε ποσό που η Τράπεζα απαιτεί σύμφωνα με την παρούσα Ρήτρα δεν μπορεί να εισπραχθεί από τον Εγγυητή επί τη βάση της εγγύησης, τότε ο Εγγυητής ευθύνεται ως πρωτοφειλέτης για την αποζημίωση της Τράπεζας για κάθε ζημία που υφίσταται ως αποτέλεσμα της μη πληρωμής από την Εταιρεία κάθε ποσού που ρητώς ορίζεται καταβλητέο από αυτήν από ή σε σχέση με την Κύρια Σύμβαση Δανείου κατά την ημερομηνία που θα έπρεπε να έχει καταβληθεί. Όλα τα ανωτέρω αφορούν αποκλειστικά την Κύρια Σύμβαση Δανείου μεταξύ ΔΑΑ και ΕΤΕπ και τις εξ αυτής υποχρεώσεις.

Αντίθετα, η προτεινόμενη από την ΕΤΕπ ανάληψη δέσμευσης από το Ελληνικό Δημόσιο της κάλυψης τυχόν ζημίας, μελλοντικής και υπό αίρεση, από την πώληση των μετοχών της Attica Bank, μέχρι του μέγιστου ποσού των 9,9 εκ.€, ανεξαρτήτως του εάν συνιστά ανάληψη πρόσθετης εγγυητικής ευθύνης με τη μορφή της εγγυοδοσίας, σε κάθε περίπτωση αφορά ανάληψη ευθύνης

ανεξάρτητης και μη υπαγόμενης στο πραγματικό του κανόνα δικαίου που απορρέει από την ερμηνεία των διατάξεων του άρθρου 1 παρ.1 του ν. 2322/1995 για την εγγυητική ευθύνη του Δημοσίου. Και τούτο γιατί το Δημόσιο με την προτεινόμενη νέα σύμβαση αναλαμβάνει αμιγώς την υποχρέωση να αποζημιώσει την Τράπεζα για τυχόν ζημία της από την παραπάνω μη επιτρεπόμενη από την Κύρια σύμβαση δανείου επένδυση του δανειολήπτη.

Περαιτέρω, με δεδομένο ότι, η δέσμευση που θα αναλάβει το Δημόσιο θα αφορά την κάλυψη ζημίας που τυχόν θα προκληθεί από το γεγονός ότι ο δανειολήπτης πραγματοποίησε μία μη επιτρεπόμενη επένδυση (αγορά μετοχών), και με τον τρόπο αυτό αθέτησε τις συμβατικές υποχρεώσεις του από την Κύρια Σύμβαση Δανείου, την οποία εγγυήθηκε το Δημόσιο, η δέσμευση αυτή δεν εντάσσεται στο ρυθμιστικό πλαίσιο των διατάξεων του ν. 2322/1995 και του ν.4270/2014 για την αρμοδιότητα του Υπουργού Οικονομικών να παρέχει την εγγύηση του Ελλην. Δημοσίου σε πιστωτικά ιδρύματα για την κάλυψη δανείου, εγγυητικής επιστολής ή πίστωσης προς ανώνυμη εταιρεία, αλλά δημιουργεί κύρια και αυτοτελή υποχρέωση αποζημίωσης της δανείστριας τράπεζας για τυχόν ζημία της από την παραπάνω μη επιτρεπόμενη από τη σύμβαση δανείου επένδυση του δανειολήπτη.

6. Επί του δευτέρου ερωτήματος ότι από τις διατάξεις του θεσμικού νόμου για τις ανώνυμες εταιρείες προκύπτει ότι η αε είναι κεφαλαιουχική εταιρεία με νομική προσωπικότητα, οικονομική και οργανωτική αυτοτέλεια και για τα χρέη της ευθύνεται η ίδια με την περιουσία της. Αντίθετα οι μέτοχοι της αε δεν έχουν ίδια ευθύνη για τα χρέη της, αλλά ευθύνονται μόνο μέχρι το ποσοστό συμμετοχής τους στο μετοχικό κεφάλαιο της εταιρείας. Ως εκ τούτου η επιβάρυνση των μετόχων από ζημιογόνες οικονομικές πράξεις της αε γίνεται με έμμεσο τρόπο μέσω της μείωσης των ίδιων κεφαλαίων της, τα οποία, σύμφωνα με τους κανόνες των Διεθνών Λογιστικών Προτύπων, αντιπροσωπεύουν το μέρος της αξίας του ενεργητικού της που ανήκει στους μετόχους. Πέραν των ανωτέρω οι μοναδικές περιπτώσεις που οι μέτοχοι μπορούν να παρέχουν πρόσθετη ρευστότητα στην εταιρεία αναφέρονται στις διατάξεις του άρθρου 28 του Καταστατικού της εταιρείας του Διεθνούς Αερολιμένα Αθηνών, που κυρώθηκε με το άρθρο τρίτο του ν. 2338/1995, σε συνδυασμό με τα άρθρα 47 και 48 του κ.ν. 2190/1920 για τις ανώνυμες εταιρείες. Εάν ο μέτοχος αναλάβει την υποχρέωση να καλύψει

ενδεχόμενη ζημία που προέρχεται από οικονομική συναλλαγή της εταιρείας, τότε λειτουργεί ως εγγυητής και όχι ως μέτοχος.

Ως εκ των ανωτέρω, το Ελληνικό Δημόσιο ως μέτοχος της εταιρείας του Διεθνούς Αερολιμένα Αθηνών Α.Ε. δεν ευθύνεται για τα χρέη της ούτε έχει υποχρέωση να καλύψει τυχόν ζημία της εταιρείας από την πώληση των μετοχών λόγω της συμμετοχής του ΔΑΑ στην ΑΜΚ της Attica Bank. Σε κάθε περίπτωση η υπογραφή της Επιστολής Συναίνεσης και Παραίτησης από το ΕΔ με την ιδιότητα του μετόχου της ΔΑΑ Α.Ε. συνιστά εν τοις πράγμασι ανάληψη αυτοτελούς εγγυητικής ευθύνης από μέτοχο και εμπίπτει στους περιορισμούς που τίθενται ανωτέρω ως προς την παροχή της εγγύησης του ΕΔ με βάση το θεσμικό πλαίσιο του ν.2322/1995 σε συνδυασμό με τις διατάξεις του ν.4270/2014.

7. Κατά τη γνώμη της μειοψηφίας, που απαρτίστηκε από τους Νομικούς Συμβούλους Στυλιανή Χαριτάκη και Πέτρο Κωνσταντινόπουλο (ψήφοι δύο-2-), στην υπό κρίση περίπτωση, ανεξάρτητα από τη διατύπωση με την οποία υποβάλλονται τα υπόψη ερωτήματα, ερευνητέο είναι αν, όντως, τίθεται ζήτημα σύναψης νέας σύμβασης εγγύησης μεταξύ ΕΤΕπ και Ελληνικού Δημοσίου ή αποκατάστασης της διαταραχθείσας, υφιστάμενης συμβατικής σχέσης και με ποιο τρόπο.

Ειδικότερα, κατ' ορθή ερμηνεία των διατάξεων, η εκ μέρους του Ελληνικού Δημοσίου χορηγηθείσα προς την ΕΤΕπ και υπέρ του ΔΑΑ εγγύηση διέπεται πρωτίστως από το άρθρο 22.2.1. της σύμβασης του Αεροδρομίου, κατά τα ειδικότερα στη σχετική διάταξη οριζόμενα και, συμπληρωματικώς, από τον γενικό περί εγγυήσεων νόμο.

Κατ' ορθή ερμηνεία της υφιστάμενης σύμβασης εγγύησης και του εν γένει σκοπού που αυτή υπηρετεί προκύπτει ότι το Ελληνικό Δημόσιο, ως εγγυητής (Guarantor) του ληφθέντος από τον ΔΑΑ δανείου έχει την υποχρέωση της κατ' αποτέλεσμα και εν τέλει διασφάλισης των απαιτήσεων της δανείστριας ΕΤΕπ (ΕΙΒ). Επισημαίνεται ότι η Ελληνική Δημοκρατία, όπως και τα λοιπά κράτη μέλη της Ένωσης, είναι μέτοχος της ΕΤΕπ, η λειτουργία και ο σκοπός της Τράπεζας προβλέπονται στη ΣΛΕΕ (άρθρα 308-309), ενώ το καταστατικό της περιέχεται στο πρωτόκολλο 5 της Συνθήκης. Τόσο η ΕΤΕπ, όσο και τα κράτη μέλη υποχρεούνται να σέβονται τους κανόνες του ενωσιακού δικαίου.

Φέρεται ως γεγονός, μη αμφισβητούμενο από την ερωτώσα υπηρεσία, ότι η με πρωτοβουλία και συμβολή του Ελληνικού Δημοσίου, υπό την ιδιότητα του μετόχου του ΔΑΑ, ληφθείσα από το ΔΣ του ΔΑΑ απόφαση για την αγορά των μετοχών του ερωτήματος και η άμεση υλοποίηση της σχετικής απόφασης συνιστούν γεγονός αθέτησης των υποχρεώσεων (Event of Default) που η δανειολήπτρια Α.Ε. (Borrower), με εγγύηση του Ελληνικού Δημοσίου, είχε αναλάβει έναντι της δανείστριας ΕΤΕπ. Φέρεται, επίσης ως γεγονός μη αμφισβητούμενο από την ερωτώσα υπηρεσία, ότι η παράλειψη αποκατάστασης του γεγονότος αθέτησης, εγκυμονεί σοβαρούς δημοσιονομικούς κινδύνους για την Ελληνική Δημοκρατία, το οικονομικό κόστος των οποίων υπερβαίνει την αξία του υπό κρίση χορηγηθέντος στον ΔΑΑ δανείου.

Τα κρίσιμα στοιχεία της, από 22 Μαρτίου 2016 (νο. 2016-0783), πρότασης της ΕΤΕπ προς τη δανειολήπτρια και τον εγγυητή, προκειμένου η δανείστρια να μην ενεργοποιήσει το συμβατικό δικαίωμά της για τη καταγγελία του συγκεκριμένου – τουλάχιστον σε πρώτη φάση- δανείου είναι :

α. Η διαβεβαίωση δανειολήπτριας και εγγυητή ότι δεν θα επαναληφθεί η αθέτηση υποχρεώσεων, αντίστοιχου περιεχομένου.

β. Η συναίνεση του Δημοσίου ως εγγυητή στην απόκτηση των μετοχών και

γ. Η έγγραφη ανάληψη από τον εγγυητή της υποχρέωσης για αποκατάσταση του πιστωτικού υπολοίπου του ειδικού λογαριασμού εσόδων (Proceeds Account) της δανειολήπτριας, σε περίπτωση πώλησης των μετοχών σε τιμή χαμηλότερη της αξίας κτήσης, ή σε περίπτωση δέσμευσης των μετοχών, συνεπεία πτώχευσης, εκκαθάρισης κλπ της εκδότριας των μετοχών και, κατά συνέπεια, αδυναμίας της δανειολήπτριας να τις ρευστοποιήσει.

Ειδικότερα και σε σχέση με τη δέσμευση αποκατάστασης του υπολοίπου του ειδικού λογαριασμού του Δ.Α.Α., η ΕΤΕπ θέτει ως προαπαιτούμενο τη λήψη βεβαίωσης από τα αρμόδια κοινοτικά όργανα ως προς το συμβατό αυτής με το σύστημα των κρατικών ενισχύσεων. Είναι αυτονόητο ότι εάν η σχετική δέσμευση ήθελε κριθεί ως συνιστώσα ανεπίτρεπτη κρατική ενίσχυση προς τη δανειολήπτρια εταιρεία, η ΕΤΕπ θα απεστερείτο κάθε νομίμου ερείσματος να απαιτεί εκπλήρωση (εάν και εφόσον ήθελε συντρέξει περίπτωση) της σχετικής υποχρέωσης.

Είναι σαφές ότι, αντίθετα από ό,τι υπολαμβάνει η ερωτώσα υπηρεσία, δεν τίθεται, εκ μέρους της ΕΤΕπ ζήτημα ανάληψης οιασδήποτε ευθύνης από το

Ελληνικό Δημόσιο, υπό την ιδιότητα του μετόχου της δανειολήπτριας και, ως εκ τούτου, το σκέλος αυτό του ερωτήματος είναι άνευ αντικειμένου.

Η κρίσιμη και προέχουσα, για την περίπτωση του ερωτήματος, ιδιότητα του Ελληνικού Δημοσίου ως αντισυμβαλλόμενου με την ΕΤΕπ είναι εκείνη του εγγυητή του δανείου. Υπό αυτή την ιδιότητα, το Ελληνικό Δημόσιο όφειλε και εξακολουθεί να οφείλει, ακόμη και όταν ενεργεί υπό την ιδιότητα του μετόχου της δανειολήπτριας, να συμβάλλει, είτε με πράξεις, είτε απέχοντας, στη τήρηση των συμβατικών όρων του δανείου και της εγγύησης και στην εν τέλει διασφάλιση της αποπληρωμής του δανείου.

Υπό το πρίσμα αυτό, η Διοίκηση εξετάζοντας α. το χαρακτήρα του επίμαχου λογαριασμού (αν π.χ. λειτουργεί εξασφαλιστικά ως cash collateral account), β. την εν τέλει επαύξηση ή μη της εγγυητικής ευθύνης του Ελληνικού Δημοσίου, ως προς το ύψος του εγγυηθέντος ποσού, και γ) σταθμίζοντας τις ενδεχόμενες για τη χώρα άμεσες (π.χ. κατάπτωση εγγύησης) και παρεπόμενες (π.χ. ενεργοποίηση ρητρών cross default άλλων συμβάσεων) συνέπειες από τυχόν εκ μέρους της ΕΤΕπ ενεργοποίηση συμβατικών δικαιωμάτων της, θα μπορούσε, νομίμως, στα πλαίσια της υφιστάμενης εγγύησης του δανείου και, κατά τροποποίηση της εγγύησης αυτής, να αποκαταστήσει τις φερόμενες ως διαταραχθείσες συμβατικές σχέσεις, κατά τα προτεινόμενα από τη δανείστρια ΕΤΕπ.

IV. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, επί των τεθέντων ερωτημάτων το Α' Τμήμα του Ν.Σ.Κ. γνωμοδοτεί κατά πλειοψηφία ως εξής:

Α) Ότι δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις που τάσσει ο ν. 2322/1995 για να παράσχει ο Υπουργός Οικονομικών την εγγύηση του Ελληνικού Δημοσίου υπέρ της εταιρείας «Διεθνής Αερολιμένας Αθηνών Α.Ε.» με σκοπό την κάλυψη τυχόν ζημίας, μελλοντικής και υπό αίρεση, που θα προκύψει από την πώληση των μετοχών της Attica Bank, μέχρι του μέγιστου ποσού των 9,9 εκ.€ .

Β) Ότι ο Υπουργός Οικονομικών δεν έχει υποχρέωση να υπογράψει εκπροσωπώντας το Ελληνικό Δημόσιο, ως μέτοχο στις γενικές συνελεύσεις της ανωτέρω εταιρείας, την επιστολή Συναίνεσης και Παραίτησης της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, με την οποία ζητείται η κάλυψη της τυχόν ζημίας που θα προκύψει από την πώληση των μετοχών λόγω της συμμετοχής της ΔΑΑ Α.Ε. στην αύξηση του μετοχικού κεφαλαίου της Attica Bank, διότι η ανάληψη

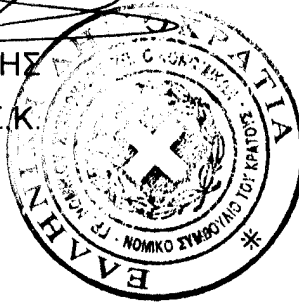
της σχετικής υποχρέωσης συνιστά ανάληψη κύριας και αυτοτελούς εγγυητικής ευθύνης που δεν προβλέπεται από το ν. 2322/1995.

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ

Αθήνα 16 -6-2016

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΑΡΑΛΑΥΤΗΣ
ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ν.Σ.Κ.

Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

ΕΜΜΑΝΟΥΕΛΑ Ν. ΠΑΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΑΡΕΔΡΟΣ Ν.Σ.Κ.